

Szeged

Gépünk tejszínű tenger hátán úszott,
 fodros, finom felhő-hullámokon,
 majd elmerült, s én lenn, a messzi mélyben
 megpillantottam drága városom.
 Futott felém, — először ő köszöntse
 a távolból megtérő gyermeket. —
 A gépmadár zöld gyepre szállt pihenni...
 Itthon vagyok, köszöntelek Szeged!

Nem itt születtem. Táguló tudómet
 először füst, s koromszag járta át.
 A zsongó éjszaka, amely belepte
 a Vérmezőt, Csepelt, s a Vár falát,
 ölelte át először pólyás testem.
 Nem láttam meg, csak sok-sok év után
 Budát, az első jégvirágok Pesten
 nyíltak, a hóvirágok már Gyulán.

Szabad mezők a Körösök tövében.
 Kis városka... — Szeretem őt nagyon.
 Csöpp, ringató bölcsőmet ő faragta,
 s dalt ő fakasztott ifjú ajkamon.
 Ő gyújtott bennem olthatatlan vágyat,
 hogy mindent lássak, tudjak, értsek én...
 s Te é r t e d elhagytam, — kamasz, nyakigláb,
 pelyhedző-állú, nyugtalan legény.

Teérted hagytam el... Vonzott a város,
 az Egyetem, — új harc, új emberek. —
 Mint ismerőst, fogadtad a magányos,
 külön fiút, s én megszeretlek.
 Megértő jó testvérré leltem Benned, —
 elárulhattam minden titkomat. —
 S Te adtál édes, éltető szerelmet,
 s igaz, segítő, hű barátokat.

Te váltottad valóra régi vágyam,
 hogy szíveket dobbantson meg dalom.
 Szemem nyitottad fel, hogy hűen lássak, —
 még mennyi mindent el kell mondanom... —
 S ha e m b e r lesz belőlem, s nagy szívével
 a nép szeret, Neked köszönhetem,
 Ki tápláltál emberséggel s kenyérrel,
 Szeged, — anyám, szerelmem, mindenem!

Elnézem lenn, a sásbenőtte parton,
 Tiszánk mily féltve őrzi arcodat.
 A máshol vad folyó becézget halkan,
 s anyásan lány ölében tartogat:..
 Szép városom, ha el kell válnom Tőled,
 s otthont más táj ad, — gazdagabb, csodás, —
 ott is szívemben őrzöm drága arcod,
 és Rólad mond dalt minden dobbanás.